

הצעיר הדרוזי ערק מסיבות מישפחתיות - 30 שומרים

התהפכה ליילית

את המיזורונים, לשבור את הארונות והי ספריות. הרי היה ברור שעאדל לא מסתתר בתוך ספרייה. "זה היה הרס לשם הרס". רוטן דוד אחר של עאדל, אניס זאהר. "אנחנו חיילים טובים, אוהבים את הצבא ואת המדינה. ההצדקה היחידה ש'היתה למישטרה להפוך את הבית היא הנקמה. בגלל דעותיו הפוליטיות של אחי המבוגר, שפיק. לעאדל אין נטיות פוליטיות והוא לא מתעניין בכלל בנושא, אז למה הוא צריך לסבול ולמה צריכים לסבול ילדים בני שמונה ותינוק בן שמונה חודשים?"

על קורות אותו הלילה שבו התפרצו השוטרים לביתו מספר עאדל: "שמעתי צעקות מבחוץ, ולא זזתי מהמיטה. אני לא יודע בדיוק מה קרה מחוץ לחדר שבו הייתי עם אחי. השוטרים פרצו את החדר שבו היינו והתחילו להרביץ לי. הם גם זרקו גז מדמיע. קפצתי מהמירפסת, ומישהו התקוף אותי. הצלחתי להתחמק וברחתי מהם."

השוטרים ארבו לעאדל בביתו. הם הניחו שיחזור, אך הוא לא חזר. הם עצרו את אביו, שאוקי זאהר, ורמזו לבני

מספר שפיק: "עאדל לא האמין בקו הפוליטי שלי. הוא לא סירב להתגייס, אלא להיפך, סיים קורס בהצטיינות. כבר היו מיקרים בכפר שבאו לחפש עריקים, אבל מעולם לא התייחסו אל העריקים ואל בני מישפחותיהם באלימות שכזו. אני חושב שהשוטרים התנהגו ככה בגלל הקו האישי שלי."

בן-ערובה

בידי המישטרה

עאדל, שהצליח לברוח מהכותה מישפחתית, מסתתר במקום מחבוא. במטרה לספר את סיפורו נפגש עם צוות העולם הזה.

מספר עאדל: "כל האחים שלי לומדים בחיפה. אחי חולת-עצבים והיא במצב נפשי רע מאוד. אבי חולה, ולא יכול לעבוד בבית. אני נשוי ואשתי גרה עם בני מישפחתי. לא הייתי יכול להסתדר עם המשכורת הצבאית וביקשתי העברה ליחידה קרובה לבית. כדי שאוכל לעזור לבני מישפחתי. אני המפרנס היחיד בי

מזהיר עאדל זאהר. הצעיר הדרוזי הצליח להימלט מידי כוח המישטרה שהופיע בביתו כדי ללכוד אותו וכעת הוא נמצא במקום מחבוא. "אני לא מתכוון להסגיר את עצמי", הוא אומר.

כן, ערקתי!

שלוותו של הכפר השקט עוספיה, השוכן למרגלות הכרמל, הופרה באחד מלילות השבוע. תושבי הכפר התעוררו לשמע רעשים מחרישי-אוזניים. שבע ניידות, בתוכן שוטרים ממישטרת חיפה ומהמישטרה הצבאית, וכו מהלישי כה לתפקידים מיוחדים (לת"ם) התפרצו לביתו של שאוקי זאהר. מטרתם: ללכוד את בנו של שאוקי, עאדל זאהר בן ה-19, שמונה כארבעה חודשים נחשב עריק מהצבא.

מספר עאדל:

למדתי ארבע שנים בבית-הספר בוטמת, במגמה של חשמלאי-רכב, וסיימתי את הלימודים כחניך מצטיין מבין 12 בתי ספר אזוריים. לקראת גיוסי הציע לי הצבא ללמוד שנה נוספת, להיות טכנאי רכב ומדריך-רכב בצבא. פניתי לבית הספר נעורים, כדי ללמוד את המקצוע, אך לא התקבלתי והתגייסתי בתור חשמלאי-רכב.

אחרי הסירונוג הגעתי לבסיס, שם הציעו לי לעבור קורס טנקים. סירבתי, ואז הציעו לי לעבור קורס חשמלאי-רכב. שוב סירבתי, ואז איימו עלי בכלא. עברתי את הקורס בהצטיינות ולאחריו שיבצו אותי בביקעה. הייתי בביקעה כחודש, ומכיוון שלא רציתי להישאר שם, סירבתי לפקודות מפקדי, שהחליטו להעביר אותי לפיקוד-הצפון.

שיבצו אותי ליד עפולה, ואז התחלתי לסבול מלחצים נפשיים, שכתוצאה מהם סבלתי מסחרחורות והתעלפויות. באחת הפעמים שבהן התעלפתי, לקחו אותי ל"בית-החולים רמב"ם. שם איבחנו את הבעיה ושולחו אותי ליעוץ אצל קצינת בריאות-נפש. זו היפנתה אותי לפסיכיאטר. קצינת בריאות-הנפש קבעה לי תור לפסיכיאטר, וביקשתי אותה שתשחרר אותי עד תחילת הטיפול, כדי שאוכל להיות בבית. היא לא הסכימה, אך אני בכל זאת נסעתי הביתה וחזרתי ליום שנקבע לי להתחלת הטיפול. הדוקטור לא הסכים לטפל בי, משום שהייתי נפקד, ושוב חזרתי הביתה.

עד כאן סיפורו של עאדל.

אמו של עאדל, בדיאה מספרת: "בשעה שתיים וחצי בלילה דפקו על הדלת. כשפתחתי אותה וראיתי את השוטרים, ביקשתי מהם לא להיכנס. אך הם שברו את הדלת והתחילו לחפש את עאדל.

בתמונה למטה משמאל: זהו, דודו של עאדל, מחבק את בתו בת השמונה, שאובחן אצלה שבר ברגל. השוטרים, אשר באו לחפש את עאדל, התנהגו, לטענת בני המישפחה, בצורה אלימה.

המישפחה שהאב מוחזק כבן-ערובה, כדי להפעיל לחץ על עאדל. גייסו של עאדל ביקש להישאר בעילום שם. לטענתו, אם יתפרסמו דבריו כנגד המיסוד, הוא יפטר מעבודתו. "נכון", הוא אומר, "אין עם שכלל כמו העם היהודי, אבל אין גם עוד עם המתייחס כל-כך רע למיעוטים כמו העם היהודי, וזה ממש באסור."

מישפחה. שלושה חודשים חיכיתי לתשובה על בקשת ההעברה, אך לא נענית. לטענת הצבא לא היה מי שיטפל בעניין. לא הייתי יכול לעמוד במיסגרת הצבאית וערקתי. כשמוכירים לבני המישפחה את התפרצותם של אנשי המישטרה לביתם, הם עוטים על פניהם ארשת זעם. "אני לא מבין איזה עניין היה לשוטרים להפוך

כשלא מצאו אותו, נתנו לי מכות. היכו את הילדות שלי ועצרו את בעלי. ה' שוטרים נשארו בבית עד שעה ש' בבוקר, למרות שעאדל לא היה כאן. ורק אז הלכו."

דודו של עאדל, שפיק זאהר, מעיד על עצמו שהוא קומוניסט. לדעתו מתנכלת המישטרה לעאדל בגללו ובגלל דעותיו הפוליטיות.

מכה על הגב

קיבל אחיו הצעיר של עאדל, נהיד בן ה-16, אשתו של עאדל, הנא, מצביעה על סימן המכה שאותה ספג נהיד מאלת-גומי.